

Arrest

nr. 214 536 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZIITER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 19 december 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [J.]

voornaam: [G.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Mayourthan Village

nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Geel-Laakdal-Meerhout op 17.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een relatie te hebben met S. M. sinds 2011. Hij heeft al verschillende pogingen ondernomen om op basis van deze relatie een verblijfsrecht te bekomen. Echter werden alle opgestarte procedures negatief afgesloten. Het feit dat betrokkene samenwoont met S. M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij dient de geldende verblijfswetgeving te respecteren. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en mevrouw S. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar. Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Sierra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Sierra Leone.

Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart soms draaiërig te worden, waarvoor hij in het ziekenhuis werd onderzocht, maar tegen de draaiërigheid is er geen medicatie. De medische problemen die betrokkene aankaart, zijn niet van die aard of ernst dat ze een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14.10.2010 (bijlage 26quater), op 12.12.2011 (bijlage 13quinquies), op 06.12.2012 (bijlage 20), op 19.12.2013 (bijlage 20), op 18.12.2014 (bijlage 13quinquies) dat werd verlengd tot 16.02.2015 en op 01.07.2015 (bijlage 13).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. De laatste asielaanvraag dd. 21.11.2014 werd bij beslissing van 04.12.2014 niet in overweging genomen. Ook heeft betrokkene twee aanvragen tot gezinshereniging ingediend, waarvan de laatste definitief werd verworpen

op 25.09.2014 door de RVV. Daarnaast heeft hij twee aanvragen tot regularisatie ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard, op 17.06.2015 en op 30.11.2018, aan betrokkene ter kennis gebracht respectievelijk op 01.07.2015 en op 17.12.2018.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Geel-Laakdal-Meerhout op 17.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielerklaringen op 17.08.2010 België binnen.

Betrokkene heeft op 20.08.2010 een asielaanvraag ingediend. Er werd hem op 07.10.2010 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) met vasthouding betekend. Bij zijn vrijstelling uit het gesloten centrum werd dat bevel verlengd tot 19.10.2010. Op 31.05.2011 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Die aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 10.08.2011. Na een schorsend beroep werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.11.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 12.12.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), geldig 7 dagen. Op 21.11.2014 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Die aanvraag werd bij beslissing van 04.12.2014 door het CGVS niet in overweging genomen. Betrokkene ontving op 18.12.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Na een schorsend beroep werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 29.01.2015. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 06.02.2015 verlengd tot 16.02.2015.

Betrokkenes beroep tegen dat laatste bevel werd op 11.02.2015 door de RVV verworpen. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Op 17.01.2012 meldde betrokkene bij de burgerlijke stand van Geel zijn intentie om te huwen met de Belgische S. M. L. J. (*23.03.1951). Op 19.03.2012 weigerde de gemeente Geel dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Turnhout (dd. 08.03.2012), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde sluiten dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering door de burgerlijke stand vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkenes beroep tegen die weigeringsbeslissing werd op 30.10.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen verworpen.

Op 08.06.2012 liet betrokkene een wettelijke samenwoning met de Belgische S. M. L. J. (*23.03.1951) registreren door de gemeente Geel. Dezelfde dag deed betrokkene op basis van deze wettelijke samenwoning een aanvraag tot gezinshereniging met S. M. L. J.. Die aanvraag werd op 29.11.2012 geweigerd met een weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), geldig 30 dagen. De weigeringsbeslissing werd op 06.12.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 20 werd op 16.05.2013 door de RVV afgesloten met afstand van geding. Op 04.07.2013 deed betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met S. M. L. J.. Ook die tweede aanvraag werd op 16.12.2013 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). De weigeringsbeslissing werd op 19.12.2013 aan betrokkene betekend. Betrokkens beroep werd op 25.09.2014 door de RVV verworpen.

Na drie negatief afgesloten asielaanvragen en twee negatief afgesloten aanvragen tot gezinshereniging poogt betrokkene opnieuw zijn verblijf te regulariseren, dit keer door middel van een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Die werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 01.07.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat betrokkene tegen die beslissingen indiende werd op 10.07.2016 verworpen door de RVV.

Op 13.01.2017 meldde betrokkene zich aan bij de burgerlijke stand van Geel, opnieuw met de intentie om te huwen met de Belgische S. M. L. J. (*23.03.1951). Het feit dat betrokkene wenst te huwen en samenwoont met S. M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft op basis van deze

relatie reeds meerdere procedures opgestart die allemaal negatief werden beoordeeld. Deze beoordelingen werden bovendien in beroep bevestigd. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en mevrouw S. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar.

Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Sierra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Sierra Leone. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Op 14.09.2018 diende betrokkene een tweede aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Ook die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.11.2018 en de beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 17.12.2018.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zes eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14.10.2010 (bijlage 26quater), op 12.12.2011 (bijlage 13quinquies), op 06.12.2012 (bijlage 20), op 19.12.2013 (bijlage 20), op 18.12.2014 (bijlage 13quinquies) dat werd verlengd tot 16.02.2015 en op 01.07.2015 (bijlage 13).

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft drie asielaanvragen ingediend, die allemaal negatief werden afgesloten. De laatste asielaanvraag dd. 21.11.2014 werd bij beslissing van 04.12.2014 niet in overweging genomen. Ook heeft betrokkene twee aanvragen tot gezinshereniging ingediend, waarvan de laatste definitief werd verworpen op 25.09.2014 door de RVV. Daarnaast heeft hij twee aanvragen tot regularisatie ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard, op 17.06.2015 en op 30.11.2018, aan betrokkene ter kennis gebracht respectievelijk op 01.07.2015 en op 17.12.2018.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omdat hij een probleem in zijn land heeft. Zijn vader was hoofd van een gemeenschap en na zijn dood wou men dat hij er ook bij kwam, maar dat wilde hij niet. Hij verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Sierra Leone omdat hij dan zal gedwongen worden om dingen te doen, waarvoor hij is gaan lopen. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Sierra Leone een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart soms draaierig te worden, waarvoor hij in het ziekenhuis werd onderzocht, maar tegen de draaierigheid is er geen medicatie. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Op 17 december 2018 wordt aan verzoekende partij tevens een inreisverbod voor drie jaar betekend.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvings-maatregel, kan

hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij zich met het oog op haar verwijdering bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van het hoorrecht, billijkheid, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, alsook machtsmisbruik, rechtsmisbruik en een manifeste beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde rechtsnormen, voert de verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar Belgische partner; dat zij al sedert 2012 wettelijk samenwonen; dat er geen sprake is van een schijnsituatie en dat zij tot op vandaag nog steeds samen wonen. Verzoekende partij wijst op de stappen die zij heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren doch die alle werden geweigerd. Verzoekende partij betoogt over een beschermenswaardig gezinsleven te beschikken. De wettelijke samenwoning werd wel degelijk toegekend. De gezinshereniging is geweigerd, louter om de reden dat haar partner geen voldoende stabiele en toereikende bestaansmiddelen kon voorleggen. Zij geniet namelijk een pensioen. Het voorgenomen huwelijk werd nooit geweigerd, echter kon verzoekende partij geen geboorteakte voorleggen. Verzoekende partij betoogt vervolgens dat haar Belgische partner haar niet kan volgen naar Sierra Leone aangezien zij in België haar kinderen en kleinkinderen heeft. Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor geen verklaringen kunnen afleggen over de stappen die zij al heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren en met als doel de relatie te officialiseren. Er kan aldus geen twijfel bestaan over de familiebanden die zij heeft met haar partner. Verzoekende partij meent dat er geen redelijke en billijke belangenafweging is gemaakt.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM.

Bespreking

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezinsleven gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart een relatie te hebben met S. M. sinds 2011. Hij heeft al verschillende pogingen ondernomen om op basis van deze relatie een verblijfsrecht te bekomen. Echter werden alle opgestarte procedures negatief afgesloten. Het feit dat betrokkene samenwoont met S. M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij dient de geldende verblijfswetgeving te respecteren. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en mevrouw S. kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact houden met elkaar. Bovendien kan zij hem steeds bezoeken in Sierra Leone. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk is om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Sierra Leone. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsituatie van betrokkene in België.”

Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven, zodat alvast dient te worden besloten dat bij de afgifte van het bestreden bevel rekening werd gehouden met het gezinsleven, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het bestaan van een gezinsleven wordt door de Raad in het huidige stadium van de procedure niet betwist. Ook uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van enig gezinsleven *ipso facto* wordt betwist (zie: *“Het loutere feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Sierra Leone. Zowel*

betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”)

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu werd verzoekende partij niet eerder tot verblijf toegelaten of gemachtigd, noch wordt er een einde gesteld aan enig recht op verblijf. Verzoekende partij betwist niet dat zij op het grondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of geldige verblijfstitel en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten, met name op 7 oktober 2010, op 8 december 2011, op 29 november 2012, op 16 december 2013 en op 16 december 2014. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In concreto betoogt verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij verschillende stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Verzoekende partij kan evenwel niet worden gevolgd nu in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *Op 17.01.2012 meldde betrokkene bij de burgerlijke stand van Geel zijn intentie om te huwen met de Belgische S. M. L. J. (°23.03.1951). Op 19.03.2012 weigerde de gemeente Geel dit huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Turnhout (dd. 08.03.2012), nadat was vastgesteld dat betrokkene een huwelijk wilde sluiten dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering door de burgerlijke stand vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Betrokkenes beroep tegen die weigeringsbeslissing werd op 30.10.2013 door het Hof van Beroep van Antwerpen verworpen. Op 08.06.2012 liet betrokkene een wettelijke samenwoning met de Belgische S. M. L. J. (°23.03.1951) registreren door de gemeente Geel. Dezelfde dag deed betrokkene op basis van deze wettelijke samenwoning een aanvraag tot gezinshereniging met S. M. L. J.. Die aanvraag werd op 29.11.2012 geweigerd met een weigering van verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), geldig 30 dagen. De weigeringsbeslissing werd op 06.12.2012 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze bijlage 20 werd op 16.05.2013 door de RVV afgesloten met afstand van geding. Op 04.07.2013 deed betrokkene opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging met S. M. L. J.. Ook die tweede aanvraag werd op 16.12.2013 geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20). De weigeringsbeslissing werd op 19.12.2013 aan betrokkene betekend. Betrokkens beroep werd op 25.09.2014 door de RVV verworpen. Na drie negatief afgesloten asielaanvragen en twee negatief afgesloten aanvragen tot gezinshereniging poogt betrokkene opnieuw zijn verblijf te regulariseren, dit keer door middel van een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Die werd onontvankelijk verklaard op 17.06.2015. Deze beslissing is op 01.07.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat betrokkene tegen die beslissingen indiende werd op 10.07.2016 verworpen door de RVV. Op 13.01.2017 meldde betrokkene zich aan bij de burgerlijke stand van Geel, opnieuw met de intentie om te huwen met de Belgische S. M. L. J. (°23.03.1951). Het feit dat betrokkene wenst te huwen en samenwoont met S. M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene heeft op basis van deze relatie reeds meerdere procedures opgestart die allemaal negatief werden beoordeeld. Deze beoordelingen werden bovendien in beroep bevestigd."*

Waar verzoekende partij stelt dat haar partner haar niet kan vergezellen naar Sierra Leone omwille van de kinderen en kleinkinderen die in België verblijven, weerlegt zij daarmee niet dat mevrouw S. door middel van moderne communicatiemiddelen contact kan houden en dat zij verzoekende partij steeds kan bezoeken in Sierra Leone. Mevrouw S. kan niet worden gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten maar zij kan verzoekende partij vrijwillig volgen naar Sierra Leone. In de beslissing wordt tevens benadrukt dat mevrouw S. en verzoekende partij wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij in België. Het is niet omdat al verschillende pogingen werden ondernomen om op basis van deze relatie een verblijfsrecht of machtiging te bekomen en omdat zij samenwonen dat het de verzoekende partij automatisch een recht op verblijf geeft. De geldende verblijfswetgeving dient te worden gerespecteerd. Een schending van een redelijke en billijke belangenafweging wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekende partij voert geen andere elementen aan die kunnen wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij.

Verzoekende partij maakt aldus geen hinderpalen aannemelijk die leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt, net zo min als een schending van de overige aangehaalde bepalingen en beginselen.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN